

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 269/2024
03.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље Стамбене заједнице, чији је пуномоћник Иван Милетић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Ђурђа Нешковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, у седници одржаној 03.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиље изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 3489/16 од 20.03.2019. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Београду.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3489/16 од 20.03.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилца тражила да се утврди да је ништав уговор о уређењу међусобних односа зграде и закупца – инвеститора, оверен 11.12.2006. године под Ов .../... код Четвртог општинског суда у Београду, као и да се тужени обавезе да тужилци преда у несметан посед заједнички простор десно од улаза стамбене зграде у Ул. ... бр. ... у ..., површине 86м². Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилца тражила да се раскине уговор о уређењу међусобних односа зграде и закупца – инвеститора, оверен 11.12.2006. године под Ов .../... код Четвртог општинског суда у Београду. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужени обавезе да тужилци преда у несметан посед заједнички посед десно од улаза стамбене зграде у Ул. ... бр. ... у ..., површине 86м². Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова поступка плати 69.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против наведене пресуде тужилца је изјавила жалбу, након чега су списи достављени Апелационом суду у Београду, који се по пријему списка решењем Гж 1928/21 од 21.04.2021. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиље, са образложењем да се ради о спору мале вредности, јер су главни и евентуални тужбени захтеви засновани на уговору о уређењу међусобних односа зграде и закупца – инвеститора, а вредност предмета спора коју је тужилца означила у

тужби је 10.000,00 динара, због чега је предмет уступио Вишем суду у Београду, на стварну надлежност.

Виши суд у Београду није прихватио стварну надлежност и спис је уз акт Гж 10809/21 од 06.06.2024. године доставио Врховном суду ради решавања насталог сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је за одлучивање о жалби тужиле стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

Чланом 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/2023) прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалби на одлуке основних судова, и то на решења донета у грађанскоправном спору; на пресуде у спору мале вредности; на одлуке донете у поступку извршења и обезбеђења; на решење донето у ванпарничном поступку. Чланом 26. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да апелациони суд одлучује о жалби на пресуду основног суда у грађанскоправном спору, ако за одлучивање о жалби није надлежан Виши суд.

Спорови мале вредности дефинисани су чланом 468. ЗПП, као спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Споровима мале вредности сматрају се и спорови у којима се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, а тужилац је у тужби навео да уместо испуњења одређеног захтева прими одређени новчани износ који не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 1.) и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.). Споровима мале вредности не сматрају се, у смислу одредаба ове главе закона спорови о непокретности, спорови из радних односа и спорови због сметања државине (члан 469. ЗПП).

Предмет тужбеног захтева је и предаја у посед дела непокретности, из чега следи да се ради о спору поводом непокретности. Стога, без обзира на одређену вредност предмета спора, која је нижа од динарске противвредности од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то у овом случају није спор мале вредности, због чега је за одлучивање о жалби тужиле надлежан апелациони суд, на основу члана 26. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, што је у овом случају Апелациони суд у Београду.

Са напред наведених разлога, применом члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**